

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 45/02

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 25. apríla 2002 predbežne prerokoval návrh I. K. K., B., zastúpeného komerčným právnikom JUDr. J. S., B., na začatie konania vo veci porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky spôsobeného konaním orgánov štátnej správy telekomunikácií a takto

r o z h o d o l :

Návrh I. K. K. na začatie konania o d m i e t a pre nedostatok právomoci na prerokovanie veci.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bol 9. apríla 2002 doručený návrh I. K. K., B. (ďalej len „navrhovateľ“), na začatie konania vo veci porušenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“). Napadol ním nečinnosť orgánov štátnej správy telekomunikácií, ktoré, ako to uvádza v návrhu, od roku 1991 nerozhodli v jeho administratívnoprávnej (správnej) veci o zrušení „hlavnej telefónnej účastníckej stanice

v Bardejove – Bard. Miháľove“. Navrhovateľ tvrdí, že „bývalá správa pôšt a telekomunikácií Bratislava (ďalej len „SPT“) vydala v mimoodvolacom správnom konaní podľa zák. č. 71/67 Zb. v kontexte so zákonom čis. 110/64 Zb. úradné rozhodnutie čis. 1502/91, zo dňa 8. V. 1991, ktoré založila na nesprávnom skutkovom a právnom základe ... Preto som sa voči tomuto rozhodnutiu odvolal na nadriadený správny orgán Federálne ministerstvo spojov v Prahe. Toto ministerstvo môjmu odvolaniu vyhovel a svojím konečným rozhodnutím sp. zn. 6933/91, zo dňa 1. VII. 1991 mnou napadnuté rozhodnutie SPT zrušilo a vrátilo mu vec na nové konanie a rozhodnutie. No, žiaľ, od tejto doby uplynulo už viac ako 10 rokov (!), ale žiadneho nového rozhodnutia v tejto veci niet! Nevydalo ho ani SPT, no ani jeho právny nástupca Telekomunikačný úrad v Bratislave ...“

Navrhovateľ žiada, aby bola odstránená dlhodobá nečinnosť v správnom konaní u štátneho orgánu a odstránené jej následky formou primeraného finančného zadost'učinenia. Konkrétne žiada, aby „Ústavný súd prikázal Telekomunikačnému úradu SR, prípadne aj jeho nadriadenému orgánu ministerstvu, aby vydali nové rozhodnutie bez ohľadu na uplynulší čas nečinnosti, ktorý pretrváva! ... Pokiaľ ide o finančnú satisfakciu, požadujem jednorázové odškodné vo výške 300 tis. Sk za dlhodobé znemožnenie používania telefónnych služieb, a to za predpokladu, že v tomto ohľade nevydá správny orgán novšie rozhodnutie s prípadnou možnosťou jeho napadnutia súdnou cestou“.

K návrhu priložil plnomocenstvo z 8. apríla 2002 pre komerčného právniká JUDr. J. S., B., na jeho zastupovanie v konaní pred ústavným súdom vo veci „ústavnej s'ťažnosti, zo dňa 7. IV. 2002 ...“.

Aj keď navrhovateľ v návrhu uvádza (výslovne nenamieta ich porušenie) aj ďalšie ustanovenia nižšie uvedených právnych predpisov a medzinárodných dokumentov („Svoju s'ťažnosť opieram predovšetkým o §§ 1, 2 úst. zák. čis. 23/91 Zb. a ním uvedenej Listiny základných práv, najmä jej čl. 1 v kontexte s čl. 36; ďalej o čl. 1, 12, 19, 20, 21, 46 a 48 a ďalšie Ústavy SR, ako aj ods. 1/ čl. 6 a 8 i čl. 1 Dodatkového protokolu – všetko v spojení s čl. 13 a 14 Európskeho Dohovoru“), z obsahu jeho návrhu jednoznačne vyplýva, že ním

napáda len dlhodobú nečinnosť vyššie uvedených orgánov štátnej správy telekomunikácií v administratívnom konaní o jeho veci, teda zbytočné priet'ahy v konaní správneho orgánu.

II.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť bez ústneho pojednávania.

V danej veci navrhovateľ namietal porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy (porušenie ďalších vyššie označených článkov a zákonných ustanovení výslovne nenamietal a ani osobitne neodôvodnil) spôsobeného nečinnosťou orgánov štátnej správy telekomunikácií v správnom konaní (§ 1, § 21 až 21e zákona č. 110/1964 Zb. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov).

Z vyššie citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu rozhodovať o porušení základných práv alebo slobôd je daná iba subsidiárne v prípade, ak o tom nerozhoduje iný súd.

Zákonom č. 501/2001 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov, s účinnosťou od 1. januára 2002 došlo k novelizácii § 244 Občianskeho súdneho poriadku v tom zmysle, že v správnom súdnictve preskúmajú súdy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupu orgánov verejnej správy, pričom postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť (§ 244 ods. 3 in fine Občianskeho súdneho poriadku).

Z ustanovenia § 21e zákona č. 110/1964 Zb. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov vyplýva, že pri rozhodovaní o právach a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb podľa tohto zákona sa postupuje podľa všeobecných predpisov o správnom konaní, t. j. podľa zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok).

Podľa názoru ústavného súdu treba považovať žalobu na nečinnosť orgánu verejnej správy zavedenú zákonom č. 501/2001 Z. z. s účinnosťou od 1. januára 2002 za účinný právny prostriedok ochrany základného práva uvedeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, ktorý má k dispozícii priamo účastník konania pred orgánom verejnej správy bez potreby súčinnosti iného orgánu. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy je účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu (II. ÚS 26/95, I. ÚS 21/00). Tento účel môže navrhovateľ plne dosiahnuť využitím uvedeného právneho prostriedku podľa § 244 Občianskeho súdneho poriadku.

Keďže návrh bol podaný 9. apríla 2002, teda po nadobudnutí účinnosti zákona č. 501/2001 Z. z., a keďže nečinnosť orgánu verejnej správy trvala podľa tvrdenia navrhovateľa aj po 1. januári 2002 ešte v čase podania návrhu, ústavný súd dospel k záveru, že navrhovateľ mal k dispozícii účinný právny prostriedok ochrany namietaného

základného práva pred všeobecným súdom, ktorý však nevyužil a obrátil sa priamo na ústavný súd.

Vzhľadom na to, že právomoc ústavného súdu na konanie o sťažnostiach je daná len vtedy, ak o ochrane základných práv alebo slobôd nerozhoduje iný súd, a keďže v tomto prípade je daná právomoc všeobecných súdov, bolo potrebné návrh na začatie konania odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. apríla 2002